

Sovyet Rusya Amerikalılara hava üssü verdi.
Japonya — Eyvah, hava bozuyor!

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASİ, FİKİR, SANAT, MİZAH MECMUASI

SAHİBİ:
Yusuf Ziya ORTAÇ

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47
Telefon: 22129

ABONE
Türkiyenin her tarafı için: Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.
Yabancı memleketlere: Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

15 haziran, 1944, perşembe

Sayı: 15

20 Kuruş

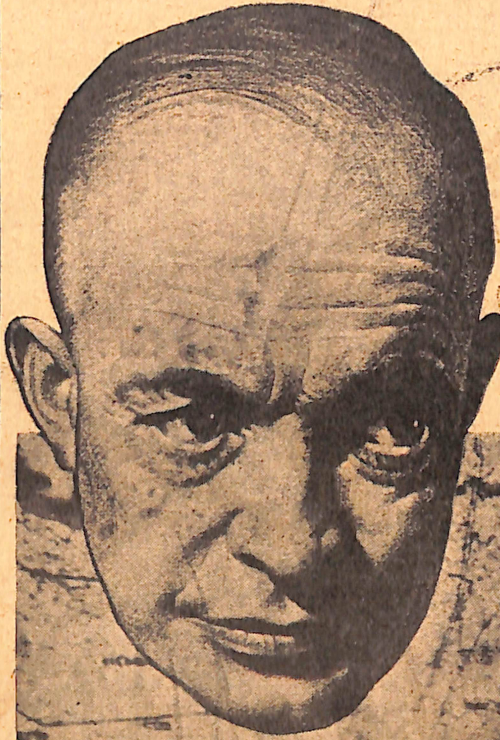
İTIZAR

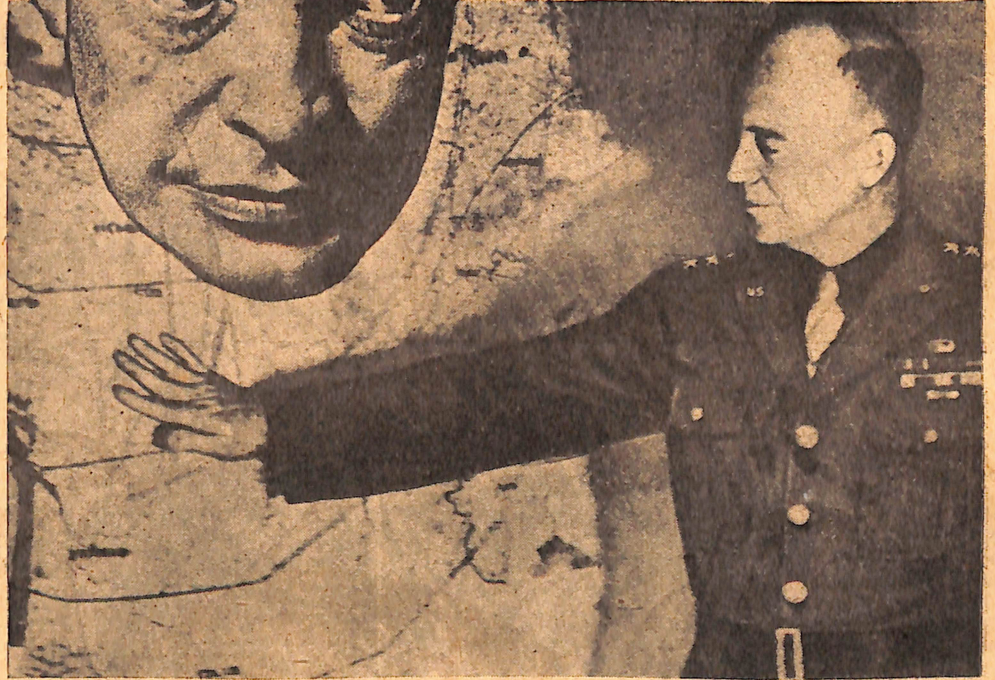
Fatmanın romanı

Üsdat F. Celâlettinin bu güzel hikâyesi, yazı çokluğundan bu nüshaya giremedi. İki hafta sonra neşredeceğimizi özür dileyerek bildiririz.

İSTİLÂ BAŞLADI

İstilâ Orduları Başkumandanı

Eisenhover

Siz bu satırları okurken, istilâ başlıyalı on gün oluyor ve ben bu satırları yazarken, istilâ hareketinin henüz üçüncü günüdür.

Aradan geçecek bir hafta içinde neler olacağını kimse kestiremez.

Yalnız, kestirebileceğimiz bir şey var: Dünyanın istikbali bu meydan muharebesinde belli olacak !

İngiliz ve Amerikan harp sanayii, kaç yıldır, o korkunç soğukkanlılığile bu gün için hazırlanıyordu.

Alman askerî kuvveti de, doğudaki bütün kazançlarını batı uğruna feda ederek hep bu gün için hazırlandı.

Bu güne kadar, süngüler değil, kalemler döğüşmüştür. Şimdi, propaganda edebiyatının yerini ordular aldı.

İstilâ orduları ile müdafaa orduları, Fransa topraklarında ilk defa karşılaşıyorlar. Fakat bu iki düşman ordunun kumandanları Montgomery ile Rommel birbirinin oyunlarını Elalemeyen'de denemiş iki eski aşinadır.

Hülâsa: Beş yıldır dünyaya hükmeden haşmetlû Mars hazretleri, artık kılıcını kınına koymak üzeredir diyebiliriz.

Düğme !

Düğme, henüz yakamızla paçamız arasında dolaşıyor. Elektrik düğmesi, henüz büyük şehirlerimizin evlerinde bile tamam değil. Radyo düğmesine dokunmamış parmaklar, henüz on sekiz milyonun on yedi milyonundan fazladır.

Apartmanınızda hizmetçiyi, büronuzda uşağı, dairenizde hademeyi, çağırmak için, duvardaki zilin düğmesine değil, çiğerlerinizin düğmesine basarsınız :

— Fatmaaaa ! . .

— Ahmeeeet ! . . .

Düğmenin, çoçuk hayalimizde yaşayan tek masalı "Kerem ile Aslı" dır : Kerem, Aslının entarisindeki düğmeleri çözdükçe, onlar tekrar iliklenir !

Sinemaların, içerisine mutlaka bir Japon casusu karışan macera filimlerinde düğmenin en önemli yeri aldığını görürüz: Bir düğmeye basınca kale kapıları çelik kanatlarını kapar, bir düğmeye dokununca koca bir bina temelleri sarsılarak çöker, bir düğmeye parmak değince enginlerdeki bir gemi havaya uçar !

Fakat düğmenin son aldığı vazife karşısında, bütün bu düğmeler, yakamızdaki, hattâ paçamızdaki düğmeler mevkiine düşüverdi :

Avrupa istilâsı, müttefik ordular baş kumandanı General Eisenhower'in, gece yarısı bir düğmeye basmasile başlamış.

Taşıtlar dolusu asker bir kıyıdan öbür kıyıya bu işaretten sonra akın ediyor.

Gökler dolusu serden geçti, beyaz şemsiyelerini açarak bu işaretten sonra Avrupa topraklarına yağıyor.

Toplar, tüfekler, tanklar, bu işaretten sonra ateş kelimelerle konuşuyor.

Yarınki yeni dünya, Eisenhower'in parmak bastığı düğmeden doğacak !

Şimdi, istilâ orduları baş kumandanı, Aslıhana:

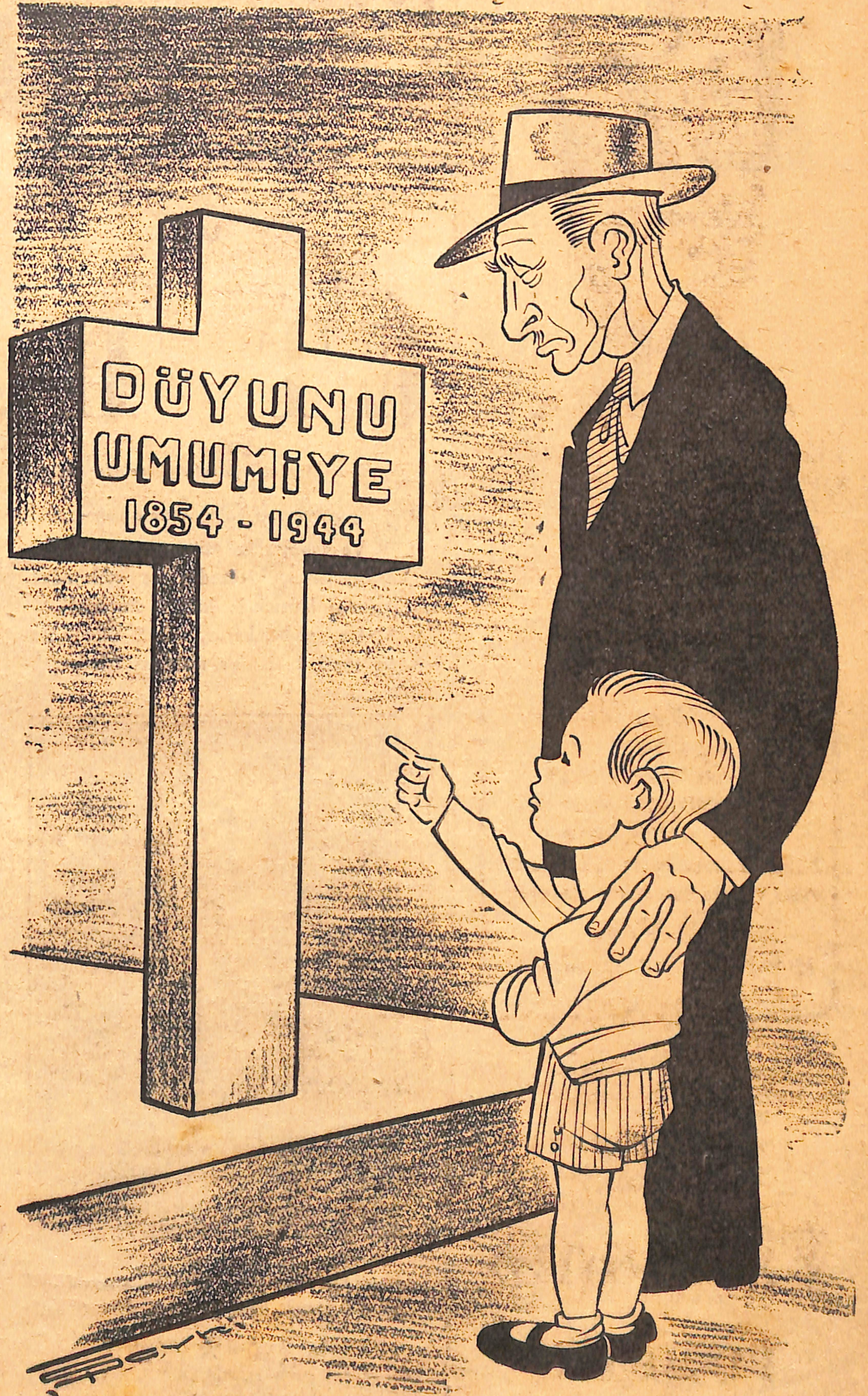
Çöz Aslım düğmeni gönül bağıdır!

diye yalvaran Kerem gibi, Fransaya yalvarsa diğer :

Çöz Maryan düğmeni zafer bağıdır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cumhuriyet idaresinin büyük başarısı: Düyunu Umumiye tarihe karıştı !

Çocuk — Düyunu Umumiye... Tanımıyorum !
Babası — Ne mutlu sana !..

EDEBİYAT

AHMET HAŞİM

Onu... — Hayır, kaybedeli diyemiyeceğim! — Onu unutalı bir yıl daha olmuş.

Güzel Sanatlar Akademisi'nin Konferans Salonunda, edebiyatımız: «Haşim'i unutmıyacağım!» diye söz verirken, o, Eyüp mezarlığının kırmızı toprağında unutulmuştu bile!.

Daima gizli bir telâşla yanan sıtmalı sesi hâlâ kulağımda; merdiven başından beni öğle yemeğine çağırıyor:

— Virgile'in bütün şiirlerini bir lüle kaymakta yemek ister misin?

Mısraları, kalbin müstesna dakikalarında, hâlâ dudaklarımızdadır:

Âteş gibi bir nehr-akıyordu
Ruhumla o ruhun arasından !

. . . .

Ne kadar gamlı bu akşam vakti,
Bakışın benzemiyor mûtâde !

. . . .

Melâli anlamıyan nesle âşina değiliz !

. . . .

Bir küçük lâhza-i ârama feda
Bütün âlâyışı nam-u sıytın !

Mektep kitaplarını dolduran fıkraları, Türk nesrinin, hâlâ çocuklarımıza gösterdiğimiz en güzel örnekleridir.

Ve baharlı yemekleri andıran acı, fakat leziz nükteleri hâlâ dudaklarımızda dolaşıyor.

İşte, biz bu Haşim'i unuttuk.

Tek plâklı gramofon gibi, hepsi Fikret'in sesini veren Edebiyatı Cedide şairlerinden sonra, Haşim, Türk şiirinde ilk ayrı sestir.

Dili, kendisinden öncekilerden daha çetrefildir:

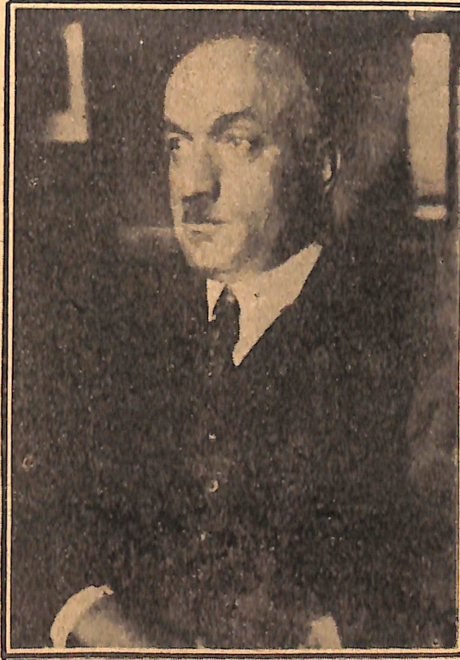
Zicac-ı san'at-ü fikretle yükselirler lep !

. . . .

İsyan-ı mevc-i zâhire ettinse vakf-ı güş

Ve «yırtar» la «titrer», ve «gümüş» le «uyumuş», «seccade» ile «dünyada», Haşim'in kaleminde kafiye oluverirdi.

Haşim, bembeyaz, nebati sütünü esmer tüylü tahta bir mahfaza içinde sak-

lıyan Hindistancevizi gibi, halis şiirin özünü bu bozuk kalıplar içine doldurmuştur.

Ahmet Haşim'le, on senemiz, hergün fâsılasız beraber geçti. Onu, yakından tanıdım ve sevdim.

O, tezat adamdı: Zâlim bir heccav ruhiyle yumuşak bir çocuk saffeti, onun lâhzada değişen hüviyetini çizer.

O, hiçin düşmanı, hiçin dostu, hiçin kıskancı, hiçin minnettarıydı.

Yeni giydiğiniz ipek gömleğin markası karşısında, kıpkızıl bir hasetle Mefisto kahkahaları koparan Haşim'i, bir anda, küçük bir şefkat hareketiyle kendinize hayran bir dost edebilirdiniz!

Haşim'in en büyük ıstırabı, kendisini çok çirkin sanmasıydı.

Yakut, zümrüt ve altın kırıntıları birikmiş nadide gözbebekleri ve uçları havaya kalkmış iki şeytan kaşla, o ne kadar mânalı bir baş taşırsa taşısın, kendisini aynada bir düşman gibi seyrediyordu:

Dişi, tırnakları geçmiş etime
Gövdem üstünde duran ifritin !

Ve bu çirkinlik vehmi içinde, yalnızlığın bütün acılarını, ömrünün sonuna kadar, çekti.

Onun yalnızlık, aşksızlık ıstırabını bütün şiirlerinde bulursunuz. Hayalinde kurduğu «O Belde» nin kadınları:

Hepsi hemşiredir veyahut yar,
Dilde tenvim-i iztirabı bilir !

Halbuki Kadıköyündeki bekâr evine bir mehtap gecesinden yapyalnız dönen Haşim, içindeki büyük acıyı şu dört mısrada topluyor:

İşveyle, fısıltıyla, gülüşle
Olmuş şeb-i sevda yine bihab.
Oklar gibi saplanmada kalbe,
Vurdukça semadan yere mehtab !

Nihayet, bir yaz denizinin kenarında, durgun suyun aynasına bakan Haşim, bir ömür boyunca çektiği yalnızlık, kimsesizlik, sevgisizlik ıstırabının tek tesellisini şu iki mısrada buluyor:

Durgun suya baktım ve dedim: Ah ölebilsem,
Madem ki yok ağlayacak mevtime kimsem !

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ahmet Haşim'den

Şiirler

Gerçe ömrün senin şafaklarda
Yeni açmış çiçekle kardeşti.
Gerçe ömrüm benim bir âteşti,
Elimiz dalgalarda birleşti...

●

Bir taraf bahçe, bir tarafta dere,
Sevgilim, gel, uzan benimle yere.
Suyu yakuta döndüren bu hazan
Bizi gark eyliyor düşüncelere !

●

Seyr-eyledim eşkâli hayatı
Ben havz-ı hayalin sularında.
Bir aksi mülevvendir anınçün
Arzın bana eşcar-ü nebatı !

Şafakta

Dönsek mi bu aşkın şafağından ?
Gitsek mi ekâlimi leyâle ?
Bizden daha evvel erişenler,
Ağlar bugün evvelki hayale...

Dönmek mi ? Ne mümkün geri dönmek ?
Düştüyse gönüller bu melâle ?
Bir eldir ufaklardan uzanmış,
Zulmet bizi çekmekte visâle...

Âteş gibi bir nehr akıyordu
Ruhumla o ruhun arasından,
Bahsetti derinden ona hâlim
Aşkın bu unulmaz yarasından..

Vurdukça bu nehrin ona aksi,
Kaçtım o bakıştan, o dudaktan,
Baktım ona sessizce uzaktan,
Vurdukça bu aşkın ona aksi...

İKİ ADAMIN KONUŞTUKLARI

"İki adamın konuştukları" nı, Haşimin ilk nesirlerini "Gurabahanei lâklâkan" dan aldık. Üzerinden çeyrek asır geçen bu yazı, değil bu güne, yarına bile taptaze bakıyor.

İki adam, vapurda yanımda oturmuş konuşuyorlardı:

— Galiba yeni nesiller hep cüce doğuyor. Şu karşımızdaki kıza kaç yaş verirsin?.. Eski zaman hesabiyle on iki, on üç... Çok bile değil mi? Sürmeli gözleri, boyalı dudakları, göğsü açık, yeşil, ipek gömleği ve kürklü mantocuğiyle eski on iki yaşındaki sümüklü yumurcakları hiç hatırlatıyor mu? Gözleri ne kadar olgun ve mânalı! Bu, muhakkak bir cücedir, ne dersin?

— «Spor» cüceleri dünya yüzünden kaldırdı. Kısa boylu Japon cinsi bile sporla üç parmak uzadı...

— Ben cüce sporcular bilirim...

— Olabilir, fakat onların çocukları kendileri gibi bücür olmıyacak. Karşımızdaki kıza gelince, zannettiğin gibi cüce değil, sadece bir fahişedir. Son zamanlarda fuhuş, dünyanın her tarafında bu yaştakileri bile esirgemez oldu. Bir otomobil fenerinin körletici aydınlığı nevinden esrarengiz bir ziya, şimdi her yaş ve her tabakaya mensup çocuk, genç ve ihtiyarları tehlikeli girdabına doğru çekiyor. Bu keskin huzme içinde, vahşi çekirgeler ve korkunç böceklerle beraber renkli bahar kelebekleri de uçuşuyor.

— Bu neden? Acaba havaya gıcıklayıcı bir gaz mı katıldı? İklimler mi değişiyor? Esrarengiz ziya dediğin şey de nedir?

— Bu ziya «kâğıt para» nın şa'şaasıdır ki yanında, altın, kurşun gibi sönük bir maden kalıyor. Muhakkak keskin şarap, eskisi gibi artık üzümden değil, banknottan çekiliyor. Şimdi herkes anlaşılmaz bir aksülâmelle, yıkılmış bir dünyanın konaklı, uşaklı, atlı, arabalı, hayırsız ve tufeylî kibarları tarzında zengin ve müreffeh görünmek istiyor. Halbuki birçok insanların yevmî rızkını, yediezel, bir tabak haşlanmış kuru sebze halinde ayırmıştır. Nizamı âleme rağmen, kuru sebze göz alıcı bir mantoya istihale ettiği günün akşamı, aile sofrası hazin ve boştur. İşte o zaman fuhuş, «Faust» daki şeytan gibi ansızın peyda oluvererek mahzun ve nevmit gözler önünde, kolay bir saadetin manzaralarını perde perde açıyor ve munis, mukni, müessir bir sesle, zaten açlığın yarı yarıya yumuşattığı tereddütleri, büsbütün eriterek pençesini âciz şikârının etine geçiriyor.

— Alâ... Fakat bütün bunlar zengin görünmek iptilâsının, nereden geldiğini izah etmez.

— Zannederim ki bu iptilâ, lekeli humma gibi, bize Büyük Harp'ten miras kaldı. İnsanlığı vahşet haline döndürmesine ramak kalan o beş senelik felâket devresi içinde, ateş ve ölüm hatlarına koşuşan zinde erkeklerden boşalıp tenhalaşan şehirlerde, maşukalar, ihtiyarlara ve malûllere kaldığı gibi, güzel bir kadından hiç farklı olmıyan «talih» de asker kaçaklarına ve hırsızlara bırakıldı. O suretle ki, küçük bir ambar kâtibini veya silik bir mahalle bakkalını bir Karun'a döndürmek için bazan bir gün kifayet etti. Rakipsiz bir mücadelede «zekâ» nın yapacak bir işi olmadığı için, talih, kendini teslim ederken akıllıları budalalardan ayırmadı. Serveti bu gibi zelil ellere, bu kadar kolayca râmolmuş görenler, cüzamlı olmaktan, sakat olmaktan utanır gibi, fakir olmaktan da utanmağa başladılar. İşte bu suretle parasız görünmek hicabı, dünya sahasında namus hicabını mağlûp etti.

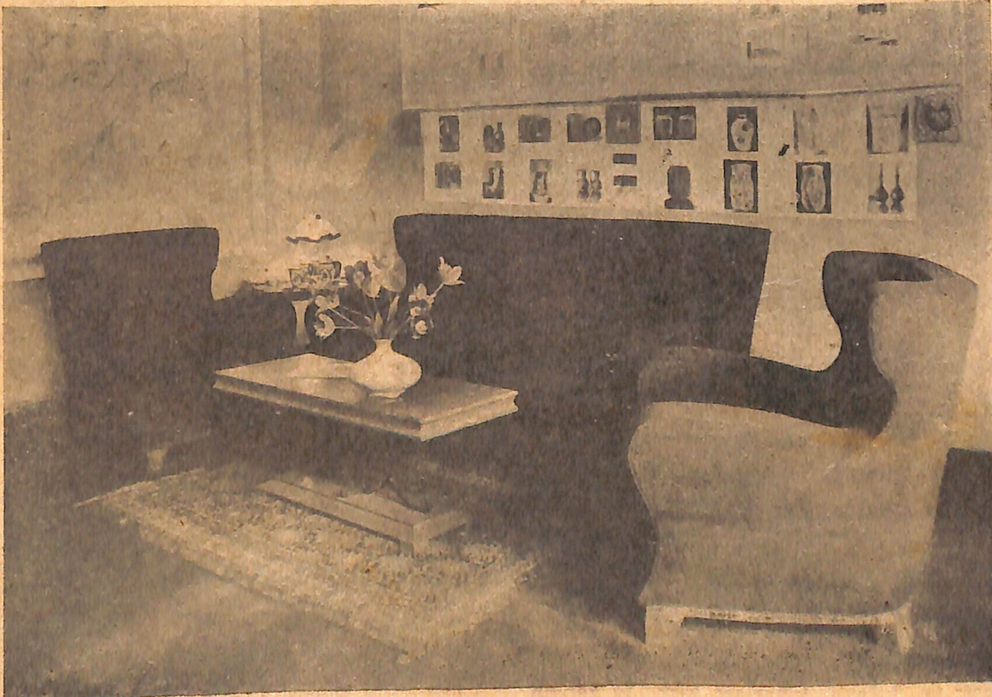
— Namusumdan utanmağa başlıyorum.

Ahmet Haşim

BİLMEDİĞİMİZ BİR SANAT

SERAMİK

Memlekette meşhur ressamı tanırız, Çallı'nın sofra hususiyetlerine kadar. Meşhur romancıyı tanırız, Burhan Cahidin otomobilinin markasına, Izzet Melihin kravatındaki kara inciye kadar. Aktörü tanırız, Büyük Behzadın kendi çoraplarını kendi ördüğüne kadar. Şairi tanırız, Ahmet Haşimin patlıcan dolmasına ve ananas kompostosuna meftun olduğunu bilecek kadar...

Lâkin bu arada büyük halk kitlelerinin tanımadığı sanatkârlar vardır. Meselâ niçin ressamı tanırız da, heykeltraşı tanırız da, seramik sanatkârını tanımayız?..

Sonra hayatımıza yepyeni bir sanatkâr girmiştir. Bunun da işinin güzel sanatlarda yeri resimden, heykelden, mimariden, müzikten, edebiyattan hiç de aşağı değildir: Ev dekoratörü!..

Bütün zevklerimize kadar karışan, oturduğumuz koltuğun yerine, yazı masamızın üzerine vuracak ışığın istikametine kadar herşeyimize burnunu sokan, sözünü dinleten bu müstebit adam, ev dekoratörü dediğimiz artist kimdir?.. Burası bizim için tamamiyle meçhuldür!..

Akademideki atelyesinde dahilî ev dekorasyonu ve seramik dersi okutan ev tezyinatının inceliklerini, ev süslemenin yollarını, artık nöbetçi diker gibi duvar diplerine koltukları dizme zamanının çoktan geçtiğini ispat için muvaffak olmuş sergiler açan bir sanatkâr var ki, kendisini —nekadar gariptir— meselâ bir ressam, bir heykeltraş, bir romancı, bir şair, bir aktör kadar tanımayız.

Halbuki o da güzel sanat üstadlarından biridir. "Akbaba" da bu tarzda, bizde henüz büyük kitlelere aksetmemiş güzel sanatlardan ve bunların üstadlarından sırasiyle bahsedeceğiz...

. . . . . .

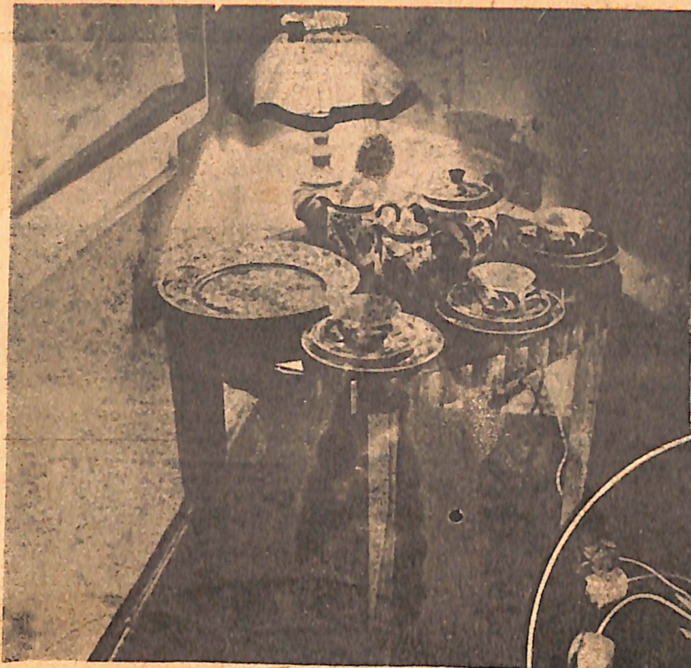
Seramik ve dahilî dekorasyon mütehassısı Ismail Oygar'ın Beyoğlundaki atelyesi... Açık pencerelerden büyük şehrin en kalabalık caddesinin gürültüleri, gelmekte.

Balıkçı kahvelerindeki kordon hasırdan yapılmış arkalıksız sandalyelere oturuyoruz.

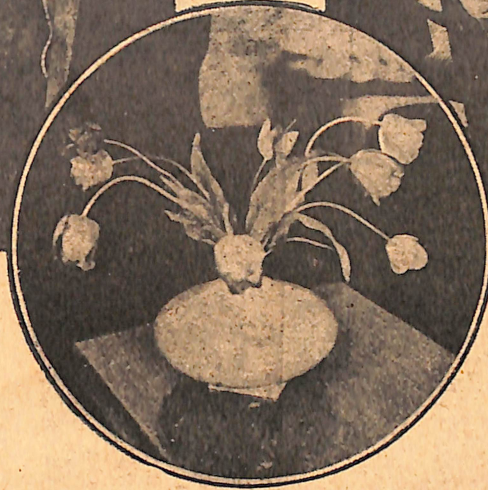
Modern zevk, dört ayağını bir hayli uzatarak bu kordon hasırlı, balıkçı kahvesi eskilerini son derecede güzelleştirmiş...

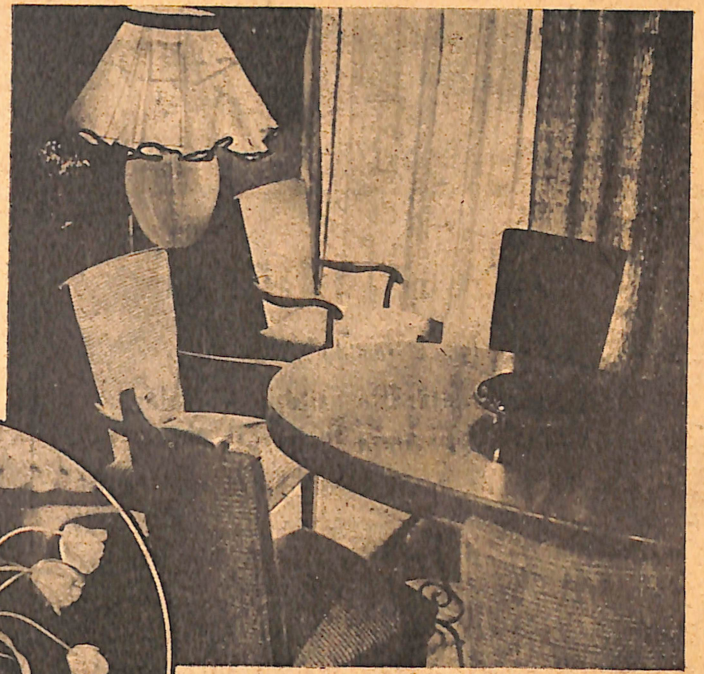
Bir ev dekoratörünün eli nerelere kadar uzanmıyor ki..

Ve ne akla gelmiyen eşya, yeni zevkin

Bir çay takımı

Bir salon köşesi

elinden geçince ne akla gelmiyecek şekilde güzelleşmiş...

Kırk yıllık kahve Peykesinin, en modern evi, en mükemmel şekilde süsliyebileceğine inanır mısınız?.. Eski cumbanın, ocağın ne hale geldiğini bir görünüz.. Kendisini nihayet alaturka bulduğumuz testinin tekrar yıldızı parlamış ve salon eşyası arasına girmiştir.

Ya o bizi güldüren, için için alay ettiğimiz, eski tahta evlerimizdeki küp yok mu?. Su küpü!.. O da artık yeni zevkin dekorları arasına girebilecek bir haldedir.

Bütün bunları yapan yeni bir sanat karşısındayız. Yeni bir güzel sanat!..

Geçen sene şu bulunduğumuz salonda bizde hemen hemen ilk defa olarak meraklı bir sergi açılmıştı. Bir "Ev süsleme sergisi"!.. zevkli bir evi içi... Vazosundan, sigara kutusuna, çiçeklerine, ışık tertibatına kadar.

Sergiyi yapan sanatkâr, Ismail Oygur bunun garip hikâyesini şöyle anlatıyor:

— Hergünkü hayatınızda mobilye alırsınız. Bunun için de bir mobilyeci dükkânına girersiniz. Burada yapacağınız seçme ancak marangozun zevkine göre ayarlanmıştır. Sonra bunları getirip evinize senelerdenberi gördüğünüz göreneğe uygun bir şekilde yerleştirirsiniz. Halbuki "ev" dediğimiz yer tamamiyle bir dünyadır. Insan hayatının hemen üçte ikisi oradan geçer. Bir insanın ruhunda, hislerinde, kafasında, hattâ zekâsında evinin tesirini, eşyasının şeklini, hattâ perdelerinin rengini bulmak kabildir. Evimizin üstümüzdeki izleri tahmin ettiğimizden çok daha derindir. Bizi oraya bağlıyacak olan şey eşya, evin atmosferi, hattâ kumaşların rengine kadar her şeyidir. Ve emin olunuz bir erkek sokakta fazla geziyorsa, bunun sebepleri arasında şu da vardır: Ev, kendisini çekecek kadar cazip değildir. Görülüyor ki, şimdiye kadar "Ev" diyip geçtiğimiz yer başlı başına ve muazzam bir mevzudur. Ve bir insan hastalanınca nasıl doktora gidiyorsa, ev süslerken de bunun bir ihtisas işi olduğunu düşünüp bir dekoratörü çağırması pek tâbiidir. Ev döşenirken modern zevke dekoratörün müdahalesi elzemdir.

İşte ben sergiyi bu maksatla hazırlamıştım. Bir dostum, bir kısmı yemek salonu, bir kısmı oturma köşesi sipariş etmişti. Zaten bir sipariş almasaydım böyle bir sergi açmaya da imkân yoktu.

Bunun o kadar üstüne düştüm ki, kullanacağım kumaşları kendim dokuttum. Kullanacağım demirleri kendim döktürdüm. Seramikleri kendim yaptım. En küçük noktasına kadar meşgul oldum. Sigara tablasının yerine kadar... Sergi açıldı. Uzun zaman hem de... Bütün gördüğüm şey şu oldu: Yakın arkadaşlarımın ve matbuatın nâ mütenahi takdiri... Işte bu kadar.... Pek çok zengin zevat, ev sahipleri ve zevklerinin istedikleri her şeyi yapabilecek mesut vatandaşlar gezdi. Fakat ilâç için olsun bir vazo, bir tek vazo sipariş edilmedi...

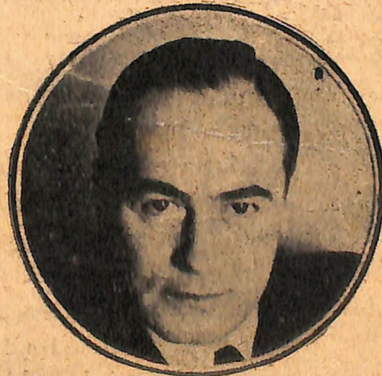
Ne kadar acıdır ki bütün refaha, kazanca vesaireye rağmen henüz memlekete bu zevk girmiş değildir. Muazzam bina yapılıyor. Dehşetli para harcediliyor. Fakat bunu döşemenin bir dekoratör işi olduğu düşünülmiyor bile... Sonra "kupon kumaş" dan elbise giyiyoruz da, eşyamız için başkasına benzemiyen orijinal bir model, bir plân istemiyoruz.

Nitekim sergideki yemek odası ve oturma odasını olduğu gibi satın almak isteyen bir zat 1500 liradan fazla ücret teklif etti.

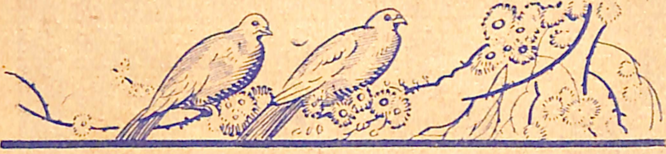
— Bunları ben sattım. Size aynı para ile aynı malzemeyi kullanarak başka şekilde bir şey hazırlıyayım... dedim.

— Hayır!.. Ben bunu istiyorum!.. Cevabını verdi

— Arkası 14 üncü sayfada —

İsmail Oygar

Dönmem!

— Abdülhak Hâmid'e nazire —

Öyle bir kahpe cesaretle atıldım ki yola,
Karşıma çıksa eğer tank ile torpil, dönmem!
Ne yanardağ, ne yağan bomba, ne mızrak ne kılıç,
Gelseler el ele Ruzvelt ile Çörçil dönmem!

Gece, rüyada sönen bahtıma fallar açarım,
Paraşütler atılır üstüme, dağdan kaçarım,
Çıkarım balkona: Dünyalara dehşet saçarım,
Gelseler el ele Ruzvelt ile Çörçil dönmem!

Mussolini

●

Harb!

— Ahmet Haşim'e nazire —

Çörçilin harbidir bu, harbe bakın!
Bunu mümkün müdür hiç anlamamak?
Yarı yoldan ziyade sulha yakın,
Yarı yoldan ziyade harbe uzak!

Çimdik

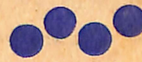

Erkek — Şu altın kumlar, şu firûze de
Kadın — Rica ederim, şairseniz susun..

— Gördün mü? Kadının biri, bir batında üç çocuk doğurmuş...

— Eyvahlar olsun, bizim hanım duydise yine bu gece çekeceğim var!

Birleşm

Bu harbin ortaya çıkarıp âlemin diline düşürdüğü tuhaf lâkırdılardan biri de «birleşmek» kelimesi oldu. Aman efendim! nereye bakarsanız bakın, bir «birleşmek» tir gidiyor. Sağda, solda, ileride, geride, şarkta, garpta ve cenupta birleşmek isteyen isteyene...

Ingiltere Kıralı, müstemleke ve dominyonlarına birleşmeyi tavsiye ediyor. Roosevelt, bütün Amerika kıt'ası devletlerinin birleşmesini temenni ediyor. Hitler - Göbels çifti, Avrupa milletlerinden birleşmek rica ediyor. Japonya Uzak Şarkta, Müttefikler Yakın Şarkta, Rusya da Uzak Garpta ve Yakın Garpta birleşmek şartları ileri sürüyorlar. Velhasıl kimi tavsiye ediyor, kimi temenni ediyor, kimi rica ediyor; fakat herkes aynı lâfı söylemekte: birleşmek!

Birleşelim, birleşiniz, birleşsinler!... Harble beraber okuyup yazmıya başlıyan çocuklarımız, evvelâ bu fiilin tasrifini öğrendiler: birleştiler, birleşiyorlar, birleşecekler...

Ne demek bu birleşmek? Lûgattekinin aynı, yani «bir» olmak, yekvücut olmak, öyle gürültü patırdı etmemek, ayrılığa gayrılığa düşmemek, kısacası arada çıngar çıkarmamak demek olacak.

...yakut güneş...
...ncu iseniz devam edin !..

Davet!

Sevdiğim ! Bekliyorum gözlerim dala dala !
Çamlıkta kahkahalar koşuşuyor dört nala !
Gel yine başlıyalım geçen yazki masala !

Gece, ay gök yüzünde bir gümüşten buhurdan,
Deniz nurdan, dağ nurdan, evler, bahçeler
nurdan !

***

Isınıp pilâjların kumdan döşeği yine,
Yine sedef vücutlar döndü bakır rengine,
Gel ! Kâh alttan, kâh üstten açılalım engine !

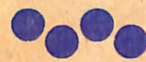
Güneş, ufkun üstünde bir ateşten buhurdan,
El nurdan, ayak nurdan, kollar, bacaklar
nurdan !

***

Gel, âşıklar yolunda gezelim sarmaş dolaş !
Sesimizi yıldızlar bile duymasın, yavaş !
Göğsümde hiç durmadan kanat çırpıyor telâş !

Kalbim, senin aşkınla bir alevden buhurdan,
Gökten mehtabı içen yatak odamız nurdan !

Çimdik

...ğe Dair

Olacak amma, şöyle bir şey de akla gelmiyor değil: Acaba, harp patlayıncaya kadar, ismi cismi üzerinde hemen hiç durulmayan bu kelime, şimdi mantarlı pabuç, Duğlas bıyığı, yahut kaçak ekmek vesikası gibi, her ayakta, her dudakta ve her cepte bulunması sanki şart olan bir moda halini mi aldı?

Dünyanın acaipliğine bir misal de bu olsa gerek. Ayrılınca birleşmek, birleşince ayrılmak hevesi. Hakikaten tarih sahifelerini bir gözden geçirecek olursanız, dünyanın sulh halinde daima harpten bahsettiğini, bir defa da harbe girince, mütemadiyen sulha hasret çektiğini görürsünüz. Bir bakıma insanların her iki halden, yani hem harpten, hem de sulhten, aynı derecede rahatsız ve şikâyetçi olduklarına hükmetmek lâzım. İhtimal devlet adamları ve filozoflar, bu harbden sonra, dünyayı rahata kavuşturmak için, ne harbe, ne de sulha benzemiyen yepyeni bir vaziyet bulup muvazeneyi temine çalışacaklardır.

Fakat buradan oraya «Birleş! Birleş!» diye feryat etmekten sesi kısılan bedbaht dünyanın hakikaten bir «leş» ten farkı kalmıyacak gibi.

PALAZ

— Baba... Romalilar Yahudi midir ?
— Niçin sordun Salamon ?
— Her yeleri “Yaşasın” diye karşılıyorlar...

Hâtıralar

Haşim ve NÜKTELERİ

Türk edebiyatında iki cephesi olan Haşim'in dostları için bir de üçüncü cephesi vardır:

Konuşan Haşim !

Ölümünün yıldönümünde, onu zarif nüktelerile de analım:

Uskumru dolması !

Haşim Kadıköyünde bir kızla nişanlanmıştı. Bir akşam, onu yemeğe davet ettiler. Sofrada uskumru dolması da vardı.

Ağzının tadını pek bilen Haşim, uskumru dolmasını, bütün edebiyatını kullanarak methetmeğe başladı:

— Bu dolmaya bir tel dolap değil, bir kuyumcu camekânı lâyık.. Onu, fıstık üzümle dolu bir balık gibi değil, yakutlar, incilerle işlenmiş bir mücevher gibi teşhir etmeli!

Müstakbel damadının bu iltifatından pek bahtiyar olan kaynvalide, sofradan artan bir dolmayı gazete kâğıdına sarıp Haşimin paltosunun cebine koymuştu.

Gece evine dönerken ellerini cebine sokan Haşim, orada ince, uzun bir paket bulunca şaşırdı. Hemen, o meşhur telâşile soğuk şubat mehtabının ışığında paketi açtı ve bir uskumru dolmasile karşılaşınca, bütün sanatkâr hırçınlığı ile geri döndü.

Biraz sonra damad beyin kapıdan bıraktığı paketi, hizmetçi kız yukarıya çıkarmıştı: Büyük hanım, baldız, kayın peder, merakla açtıkları paketin karşısında şaşırıp kaldılar:

Haşim, parmağındaki nişan yüzüğünü uskumru dolmasının boynuna takıp iade etmişti.

Radyo — Fransa kıyılarına durmadan arker çıkıyor...
Dinleyici — Çıkıyoooor !... Çıkıyoooor !...
Öbürleri — Yahu, çıkarsa çıksın, sana ne ? ...
Dinleyici — Sana ne olur mu be ?.. Nasırıma bastı, canım çıkooor !

ZIYAFET

Ahmet Haşim, bir gün Abdullahefendi lokanasına girerken Şair Salih Zekiye rastladı. İkramı pek seven, fakat para harcamayı hiç sevmeyen Haşim, yarımağız bir nezaketle:

— Buyurmaz mısın? dedi...

Salih Zeki, bu daveti pişkin bir samimiyetle kabul etti ve içeriye girdiler.

Haşim, canı sıkkın, listeye baktı ve iki kişinin masrafını bire indirmek endişesile en ucuz yemeği seçti:

— Bir çorba!...

Salih Zeki listeye baktı ve garsona emretti:

— Bir ıstakoz!

Sonra, tekrar Haşim listeye baktı:

— Bir ıspanak!.

Salih Zeki de tekrar emretti:

— Bir hindi dolması!

Haşim, hazin bir sesle mırıldandı:

— Bir şekerli kahve!

Salih Zeki aynı eda ile devam etti:

— Bir kaymaklı baklava!..

Bu son cümle, artık Haşimi çileden çıkarmıştı. Deli gözlerle Salih Zekiye bakarak:

— Beyefendi, dedi, şunları biraz kendi paranızla yiyecekmişiniz gibi ısmarlasanız!

Terbiye ve Serveti fünun

Bir zamanlar, Tevfik Fikret gibi, hem edebiyatın, hem edebin mümessili sanat ve ahlâk kahramanlarını bayrağı altında toplanan Serveti Finunda, şimdi kimler konuşuyor, bilmek istiyor musunuz ?

Size, orada çıkan bir yazıdan iki üç satırlık örnek vereyim :

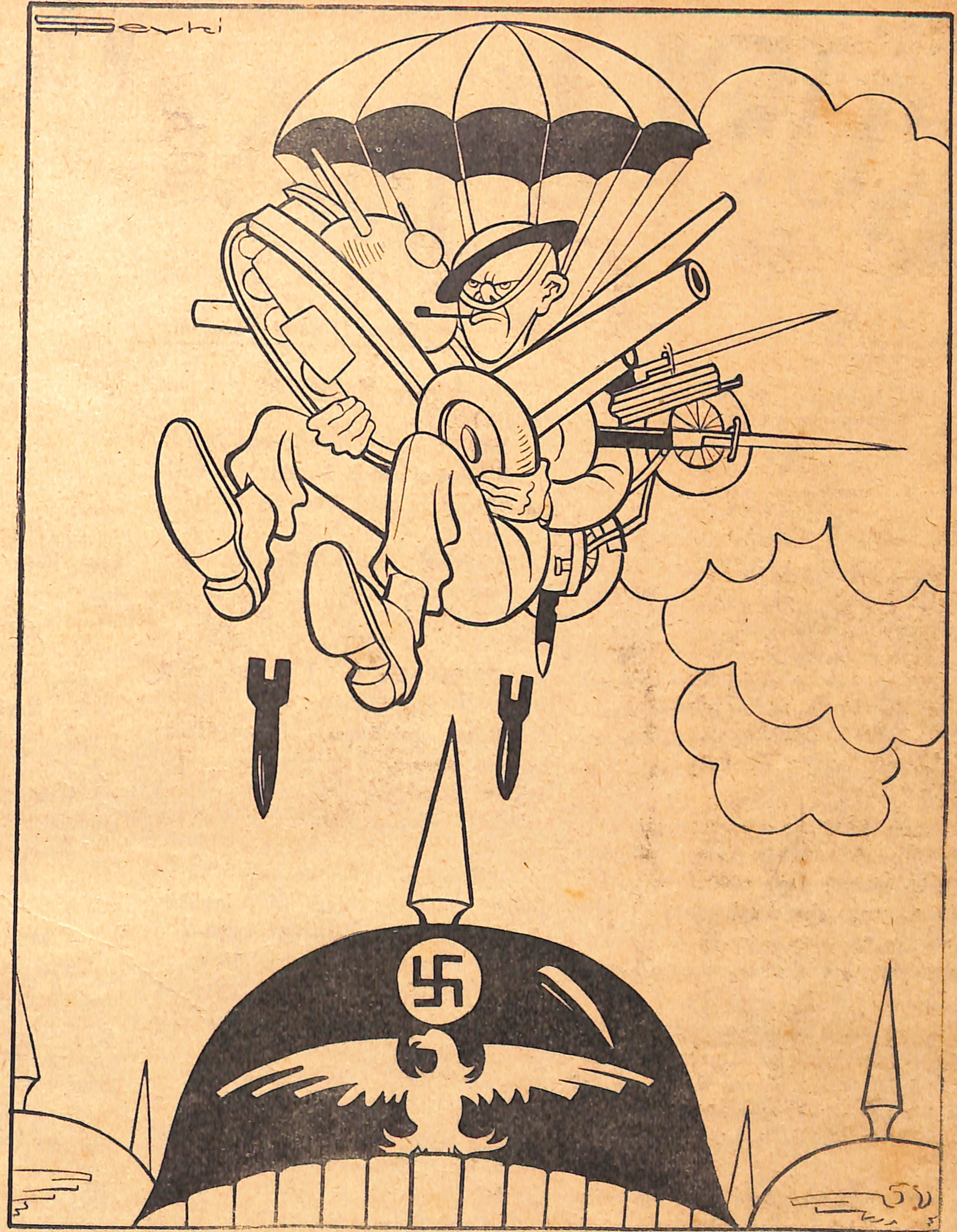
"Akbaba gagalıyor."

"İhtiyar kuş nasırımızı gagalıyor. Gıdıklanıyoruz."

Nasıl, nükteyi, zerafeti, terbiyeyi beğendiniz mi !

İnsan, hiç olmazsa, ama hiç olmazsa kendilerinden yaşça büyük olanlara karşı böyle bir dil uzatmakla, acaba neyi ispat eder ? Terbiyesizlikten başka !

Ayak nasırını şiire ve mezar taşına sokan bu bayların, bir sanat dâvasına da aynı üslûpla devam etmelerine şaşmayız : Biz bunların, edebiyatın ayak takımı olduklarını çoktan biliyoruz !

Almanyanın başına gelenler !

HAFTANIN ŞAKALARI

Müdafaa

Bay Ahmet Çalvur, yanında gelene geçene hırlayan azgın bir köpekle dolaşmağa başlamıştı.

Arkadaşı Veli Böner sordu:

— Yahu, bu kurt köpeği de ne oluyar?.. İnsan, yanına sokulmaktan korkuyor âdetâ...

Öbürü, sinsi sinsi güldü:

— Ne yaparsın dostum, alacaklılar çoğaldı!

Asrî hayat

Kaynana, damadının evine misafir gelmişti. Bir aralık kıziyle baş başa kalınca sordu:

— Leylâcığım, kocanla aranız nasıl yavrum?..

— Çok iyi anneciğim.. Ancak akşamdan akşama kavga ediyoruz!

İyilik alâmeti!

Bir hafta evvel apandisit ameliyatı olmuştu. Karısı sabah akşam doktora telefon edip kocasını soruyordu:

— Nasıl bizimki doktor..

— İyi...

— Allah aşkına doğru söyle doktor.

— Vallahi çok iyi.. Hattâ dün gece o sarışın hemşireden bir tokat bile yemiş!

Yaş meselesi

Boşanma davası açmıştılar. Hâkim kadına sordu:

— Kaç yaşındasınız?

Yüzündeki allıklara, pudralara, en az kırk sene gömmüş olan Bayan cevap verdi:

— Yirmi bir!

— Kaç senedir evlisiniz?

Bu sefer erkek cevap verdi:

— On dokuz!

KUŞLU NALIN

Tefrika No. 15

Yazan: Hikmet Feridun ES

Lâkin şairle ressamı en ziyade telâşa düşüren şey "Küçük Şeker" di. Onu ne yapacaklardı? Aksi gibi paşa da çiftlikte değildi.

Kehkeşan hanımefendi:

— Paşanın Istanbula gittiğini biliyoruz. Bana telgraf çekmiş. Biz de yarın gideceğiz. Kaplıca dönüşü çiftlikte bir gece geçirelim dedik de...

Diye gülümsemişti. Şair kendi kendine: "Bu kadına bir şeyler olmuş. Adetâ gençleşmiş!.. Gözlerinin içi gülüyor. Acaba âşık mı?.. Aşk insanı ya gençleştirir, ya ihtiyarlatır... Ayni halde bırakmaz!.." diyordu.

Hanımefendi, Sıska Ferhat paşanın karısı ve yakışıklı hünkâr yaveriyle çiftlikteki köşkün cıhannümasına çıktı. Genç yaverin kordonlarını şıkırdatarak yürüyüşü göz alıyordu.

Vaktin geç olmasına rağmen orada bir sofra kurdurdu.

Işin tuhafı, Kehkeşan hanımefendi, hünkâr yaverinden kaçmıyordu.

Sıska Ferhat paşanın haremiyle üçü birden ayni sofrada oturuyorlar, güle oynaşa, kahkahalar atarak yiyorlar, içiyorlardı...

Yol yorgunu olduğu halde hanımefendi, ilk defa kız Recebi kendisini oğması için yukarıya çağırmadı..

İrecep "Darüleş'ar„ da yatardı. Kimse görmesin diye Küçük Şekeri de bu gece ilk oraya koymuşlardı.

Recep, yukarıda, tâ cihannümadan işitilen hanımefendinin tatlı kahkahalarını bir yılan sessizliğiyle dinliyordu. Karşısında oturan Küçük Şekerle hiç konuşmuyordu bile...

Bir aralık çingene karısı:

— Hontumuş karı!.. Bir ayağı çukurda.. Bir de şu attığı kahkahalara bak!.. diye mırıldandı.

Recep gülümsedi.

Hanımefendi, ertesi sabah çok geç kalktı.

Arkadaşlarile beraber yine arabalara bindiler.

Hareket etmeden önce Ressam Nuh'a:

— Nişantaşındaki konakta bir müddet kalacağız... Belki, Paşa da orada kalır... dedi.

Ayrılırken Receb'e iltifat bile etmedi. Arabacıya:

— Çek!.. dedi

EŞKIYA

Çiftlikte yine eski hayat başlamıştı. Hirisantino da dönmüştü.

Yalnız yeni imam «Konca Hafız» sahneye çıkmıştı. Hakkında birçok dedikodular dönen bu Konca Hafız, büyük şehirlerde dikiş tutturamıyacak bir hale gelmişti.

Pek yakışıklı bir adamdı. Kırmızı kırmızı yanakları olduğu için kendisine Konca derlerdi. Hem daha çok gençti de...

Buna rağmen Istanbulda pek az zamanda ipliği pazara çıkmıştı. Çiftliğe gelişi biraz da şehirlerde, kasabalarda ismini unutturmak içindi.

Şimdi küçük Şeker'in gönlü biraz rahatlaşmıştı. Çünkü, Hirisantino, bu al yanaklı, püskürme benli Hafızla meşgul olduğu için körpe Receb'i rahat bırakıyordu.

Küçük Şeker, kendisine de şaşıyordu. Ilk defa olarak bir erkeği, hem de herkesten kıskanıyordu. Halbuki, bu Recep olacak herif, kendisini hiç mi hiç kıskanmıyordu. Işte buna çıldırıyordu!

O gün öğle üstü şair Idris, çiftliktekilere, Paşa hesabına mükemmel bir ziyafet çekmişti.

Yağlı bir kuzu çevrildi. Çağlıyanın yanına, kabarık çimenlerin üstüne gayet zengin bir sofra kuruldu. Bu sofrada neler yoktu ki?... Fındık Paşa'nın her gittiği yere kutu kutu götürdüğü iri taneli kara Rus havyarına kadar her şey...

Ressam Nuh, Avrupa zenginlerine ve asillerine özenen Paşanın mahzene attırıp da senelerden beri saklattığı, arkadaki bağın papaz karası üzümünden yapılmış nefis şaraptan küçük bir fıçı açtırmıştı.

Sofranın etrafına herkes diz çökmüştü. Konca Hafız, sadece, kuzu değil de, kuzî diye bahsettiği etten yemek maksadiyle oturmuştu.

Lâkin neş'e o kadar çabuk parladı ve umumîleşti ki, etraftan:

— Haydi Hafız, hatırım için!.. Bir tane... Bir bardak... Diye ısrarlar başladı.

Hafız, gülerek ve bir şey söylemiyerek etrafına bakınıyordu.

Ressam Nuh:

— Uzun etme işte... Bak muhterem Ahmet Esrarî Baba bile içiyor!...

Nihayet Hirisantino'nun kendi eliyle doldurup koyu bir mercan parçası halinde uzattığı şarap kadehini görünce dayanamadı:

— Hamîr'i ifna eylesin!. Sözleriyle şarabın içine bir tutam tuz attıktan sonra çekti.

Bundan sonra sayısız kadehlerin hamîr'ini ifna etti. «Çağlıyandan su sıçrıyor!.» bahanesiyle sofrada evvelce oturdukları hizadan çok geriye çekilen Hirisantino ile Konca'nın fısıltı halinde ne konuştukları anlaşılmaz olmuştu. Yalnız ara sıra bütün bir Bizans sefahetini yüzünde taşıyan keşiş kızı uzanıp onun yumuşak sakalını çekiyor, karıştırıyordu. Ve garip kahkahalar atıyordu:

«Birinci görüyorum ki, bir sakal bir erkekte yekîsmis!..» diyordu. Bunları söylerken Receb'e de bakıyordu. Çünkü onun tüysüz yüzü sakaldan çok uzaktı. Bu suratta Hafız'ın bir fazlalığını ilân ederek Receb'i, sakalsız ve bıyıksız olan kız Receb'i kızdırmak istiyordu.

Lâkin bugün Recep, hiç oralarda değildi. Oğlana bir bezginlik gelmişti. Sün-

— Arkası 14 üncü sayfada —

Küçüksuya doğru . .

Vapurdan çıkarken . .

KIZ öğretmen OKULU

YAZ gezisine DAİR . .

İstanbul Kız Öğretmen mektebi, geçen hafta yıllık spor bayramlarını Göksu'da kutlamışlardır.

Mektebin genç ve mümtaz öğrencileri, sabah erkenden Şirketi Hayriyenin 65 numaralı vapurunda toplanmışlardı.

Güzel bir bahar havası içinde, vapur Boğaz kıyılarında süzülerek ağır ağır yoluna devam etmiş, saat on bire doğru Göksuya varılmıştır.

Küçük suda hazırlanan öğle yemeği hep beraber, tatlı bir neşe içinde yenmiş, sonra, bir müddet istirahat edilmiştir.

İkindi üzeri, Kız Öğretmen okulunun genç talebeleri, idman muallimi Bayan Mesadet'in idaresinde spor hareketlerine başlamışlardır. Yemyeşil çayır üzerinde pek muntazam bir ahenkle yapılan muhtelif hareketler, lâyık oldukları alâka ve takdir ile alkışlanmışlardır.

Millî oyunlar oynayan üç genç kız

İdman hareketlerinden sonra atletizm müsabakaları başlamış ve koşular, uzun atlamalar, istafet ve bayrak yarışları yapılmıştır.

Bu müsabakalar, aynı zamanda geçen yıl kazanılan voleybol ve atletizm şampiyonluklarının da kutlanması mahiyetinde idi.

Spor hareketleri sona erince, talebeden bir grup, millî kıyafetlerle millî oyunlar oynamışlardır.

Sayın öğretmenleri ve mektep idaresiyle genç öğreniciler, bu bahar gezintisini akşama kadar, hürmet ve muhabbetle lâyık bir aile birliği içinde ve tam bir incelik ve nezahetle geçirmişler ve akşam, geç vakit, yüzlerinde baharın sevinci ve sıhhatile yuvalarına dönmüşlerdir.

BİLMEDİĞİMİZ BİR SANAT

(Baş tarafı 6 ve 7 inci sayfalarda)

Arkamızda bir takım seramik işleri vardı. Bildiğimiz alelâde kahve fincanının ne hale geldiğini görmek için başınızı çevirmeniz lâzımdır.

— Bu seramik işi, fabrikaya sokularak ve ticarî bir mahiyet verilerek halka kadar götürülemez mi?

— Bir gayesi de odur. Seramiği fabrikalaştırarak halka kadar götürmek!.. Ancak bu gayenin tahakkuku için umumî zevkin, bilhassa refahlı insan zevkinin yükselmesi lâzımdır. Halbuki yalnız ben bir kahve fincanını 140 kuruşa illustre etmeğe mecbur oluyorum. Bundan da zevk derecesini anlıyabilirsiniz.

Ismail Oygar harikulâde bir Türk seramiği parçasile yanıma yaklaştı:

— Şundaki güzelliğe bakınız... dedi, herhalde emsalsiz bir artıst elinden çıkmış...

— Altında imzası yok mu?.. Ben Fas'dan Casablancadan bir tabak almıştım. Altında seramiği yapan adamın "Abbas" ın imzası vardı. Böyle harikulâde bir sanat eserinin altında imzası olmaması cidden garip!..

— Efendim, eskiler affedilemiyecek kadar mütevazı idiler. En büyük sanatkârlar bile en büyük şaheserlerine imza atmıyorlar, isim koymuyorlardı. Bugünkülerin aksine... Bugün işe altı ay evvel başlıyanların birer imzası, birer "alâmeti farikası" var.

— Yazık!.. Bizde seramik çok eski bir güzel sanat olduğu halde memleketimizde, kaç tane zengin seramik koleksiyonu var ki?

— En zengin Türk seramik kolleksiyonu nerededir bilir misiniz?.. Londrada Britiş müzeumda... Fevkalâde şeyler var, meyvalıklar meselâ... Dışında armut, yaprak elma resimleri... Üstünde gül resmi bulunan vazolar... Tabaklar. Görenleri hayran eden bir kolleksiyon, hepsi bizim üstadlar tarafından yapılmış...

Uçüncü Mehmedin sünnet düğününde kullanılan çorba kâseleri, tabaklar Istanbul çini atelyesinde, Iznikte ve Kütahyada yapılmıştı. Britiş müzeumda her cinsten ve her tipten eser bulabilirsiniz.

— Seramikte bizim karakterimiz nedir?..

— Çiçeğe, meyvaya, teferruata fazla ehemmiyet vermemizdir. Bir yemek tabağı görürsünüz ki, etrafı lâleler, karanfiller, çiçeklerle doludur. Bir tabağın içinde değil, bütün bir baharın içinde yemek yiyorum sanırsınız.

— Memlekette toprak eşyası olarak bilmediğimiz güzel şeyler var mı?

— Pek çok.... Meselâ memleketin en güzel testileri Anadoluda Selçuk kasabasında yapılır. Bu Selçuk testileri dünya testiciliğiyle boy ölçebilir. Yeryüzünün en güzel küpleri Malatyada yapılır... Inanınız bana: Biz toprağı şiir kadar güzelleştirmesini çok iyi bilen insanlarızdır.

. . . .

Kadını en alâkadar edecek şeyden, kumaştan bahsediyoruz. Bizim kumaşlar - dan....

Ismail Oygar :

— Holandanın basmaları, empirime kumaşları pek meşhurdur. Fakat biliyor musunuz ki vaktiyle Holanda sefiri bizim İstanbul basmacılarından küçük bir sanatkâr grupunun büyük para ile alıp Holandaya götürmüştür. Ve Hoanda basmacılığının Holanda emprime kumaşçılığının ilerleme zamanı da buradan somadır...

Dahası var, Parisin pek meşhur olan Rodyesini hemen hemen işitmiyen yoktur.

Buradan Parise giden bir kaç kişi bizim çok eski kumaşlardan ona bir iki nümune götürüp göstermişler.

Adamcağız çıldırmış... "Aman!.. demiş, bana bunlardan biraz daha getiriniz.."

Görülüyor ki güzel san'atlarda büyük hamleler yapmamız için en mühim ilk madde olan zevk bizde bol bol var...

Hikmet Feridun ES

KUŞLU NALIN

— Başı 12 inci sayfada —

güsü düşmüştü. Her zaman çiftliktekilerin eğlencesinden, toplantılarından uzak bulunduğu halde, bugün ilk defa onlara sokulmuştu. Ressam Nuh, onun bu hali karşısında kendisine ikram etmek ihtiyacını duyuyordu.

Recep de Hirisantino ile Konca Hafız gibi sofrada herkesin oturduğu umumî hizanın gerisine çekilmişti.

Yanıma boylu boyunca küçük Şeker uzanmıştı. Sofraya otururlarken hepsi hasırların üstüne diz çökmüşler, sonra yayılmağa başlamışlar, nihayet yatmışlardı. Artık Romalılar gibi uzandıkları yerden yiyiyorlar, içiyorlardı .

Küçük Şeker, bir çiçekle Receb'in kulağının arkasını gıdıklıyordu. Artık yere kadar uzanan iki dalın arkasına kadar çekilmiş olan Hirisantino ile Hafız'ın bulunduğu yerden çetrefil bir Türkçe ile şöyle bir ses işitiliyordu:

— Sana dayak verezeyim!...

— Senin sakal koparazayim!...

Nihayet, etraftaki manzara bütün gözlerin önünde dumanlanmağa, bulutlanmağa, sislenmeğe başladı. Ağaçlar koşuyor, civardaki tepeler dönüyor, çağlıyan ters tarafına doğru akıyordu.

Şair Idris, etrafa bakıp Veysi'nin bir mısraını okudu:

"Bu meclis böyle kalmaz. mestler mahmur olur bir gün"

Lâkin Veysi'nin mısrama rağmen onların sarhoşluğunun belki de günlerce geçmiyeceği anlaşılıyordu.

— Arkası var —

Dost görünen düşman !

3 Dâhinin 3 Hikâyesi

YAZANLAR :

1 — Tarih babası : HERODOT
2 — Hint Filozofu : BEYDEBA
3 — Türk Filozofu : MEVLÂNA CELÂLETTİNİ RUMİ

İngilizceden, Arapçadan, Farsçadan Türkçeye çeviren :

Ömer Rıza Doğrul

Pek yakında AKBABA yayını arasında çıkıyor

Hikâye
Müsabakamızın neticesi :

Akbabanın üç müsabakasından sonuncusu olan hikâye müsabakası neticelenmiştir.

Gelecek nüshamızda bu güzel hikâyeyi okuyacaksınız.

AYLIK ANSİKLOPEDİ

Şimdiye kadar görülmemiş bir nefasette yepyeni bir nefasette yepyeni bir teknik, dolgun, ve resimli bir münderecat ile Türkiyenin en tanınmış ve tecrübe görmüş bir ilim heyeti tarafından neşredilmektedir.

AYLIK ANSİKLOPEDİ

Her ayın on beşinde çıkacak, küçük harflerle dizilmiş kırk iki büyük sahifeden ibaret olacaktır. Bir senelik kâğıdını temin etmiş olmasına rağmen ancak 10.000 basacaktır.

AYLIK ANSİKLOPEDİ

Kültür seviyenizi yükseltmek, bütün bilgilerinizi çoğaltmak ve bilmedikleriniz için müracaat menbaı olmak bakımından behemehal size lâzımdır. Şimdiden bayiinize müracaat ederek siparişinizi veriniz. Çıkar çıkmaz kapışılacağı muhakkak olan bu eserin ilk formasını elde edemezseniz koleksiyon yapamıyarak başlı başına bir kütüphane kaybetmiş olursunuz.

Umum bayiler için İstanbul'da müracaat yeri: Dördüncü Vakıf han, dördüncü kat, No. 26

PARFÜM SOLİD
MAKBULE GEÇECEK
GÜZEL BİR HEDİYEDİR

KİM GENÇ
Görünmek istiyor?

Genç Hayvanların cild hüceyrelerinden istihraç ve "Biocel" tabir edilen yeni kıymetli ve cildi ihya eden hülâsa; meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşfedilmiş ve şimdi penbe renkteki Tokalon kremi terkibine karıştırılmıştır. Bunu her akşam kullanınız, siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir. Her sabah daha genç uyanınız Gündüzler için (Yağsız) beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. Cildinizi beyazlatup kadife gibi yumuşatır. Bu basit tarzı tedavi sayesinde her kadın 10 sene kadar gençleşebilir.

Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

7000 SENE EVVEL

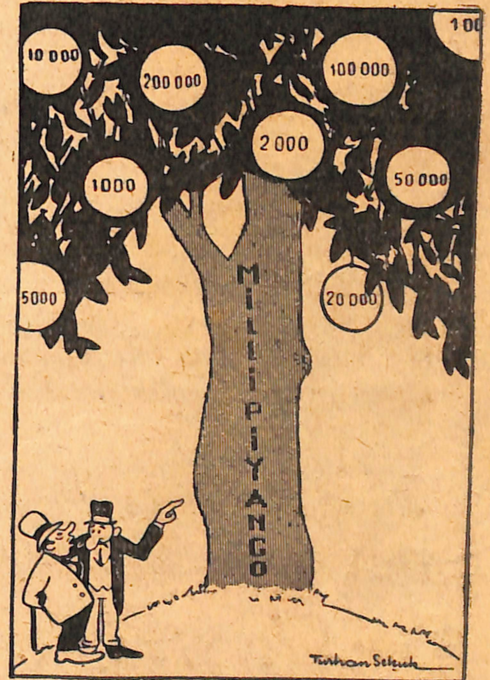

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldani medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir

— Ne mübarek, ne bereketli ağaç değil mi?..
— Evet, her ay binlerce meyva veriyor!

ADEMİ İKTİDAR
ve
BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI
HORMOBİN
Her Eczanede bulunur
P. K. 1255

Hollywood'un Yüzme Birincisi:

